

Arrest

nr. 175 513 van 29 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 26 september 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 23 september 2016 houdende een bevel tot terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit het administratief dossier blijken globaal de volgende feiten:

Verzoekster heeft vijf kinderen, waarvan de oudste 17 jaar is en de jongste 9 jaar. Deze werden allen in diverse opvangcentra geplaatst bij vonnis van de jeugdrechtbank te Brussel. Verzoekster behoudt

evenwel het ouderlijk gezag over haar kinderen. De vijf kinderen van verzoekster zijn op dit ogenblik allen in het bezit van een verblijfsvergunning te België.

Verzoekster werd door Nederland in het Schengen Informatie Systeem geseind ter fine van weigering van toegang tot het gehele Schengengrondgebied en dit naar aanleiding van een besluit van 17 september 2003 waarbij ze ongewenst verklaard werd in Nederland. Een eerste vraag tot opheffing van dit besluit werd uiteindelijk ongegrond verklaard door de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) op 26 januari 2006. Op 24 oktober 2014 heeft verzoekster opnieuw een verzoek tot opheffing van deze verklaring tot ongewenstheid ingediend bij de IND. Op 27 november 2014 werd dit verzoek afgewezen. Het bezwaar dat tegen deze afwijzing werd ingediend werd op 3 februari 2015 ongegrond verklaard. Op 31 maart 2016 diende verzoekster een beroep in tegen deze beslissing bij de rechtbank van Den Haag, dat op 28 januari 2016 dit beroep ongegrond verklaarde. Tegen dit arrest werd een beroep aangetekend op 23 februari 2016 bij de Raad van State van Nederland, dat heden nog hangende is.

Op 8 juni 2014 wordt verzoekster gerepatriëerd naar Servië nadat op 15 mei 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) getroffen werd. Hierin wordt onder meer verwezen naar het feit dat verzoekster verschillende strafrechtelijke veroordelingen heeft opgelopen in België. Tevens wordt gesteld dat verzoeksters kinderen geplaatst werden door de jeugdrechter in België. Er wordt geoordeeld dat in deze omstandigheden de vrijwaring van de openbare orde primeert op de belangen van verzoekster in het licht van artikel 8 EVRM.

Verzoekster, die niet visumplichtig is, tracht verschillende keren het Belgisch grondgebied te betreden om haar kinderen te bezoeken, wat haar naar eigen zeggen lukt op 30 december 2014 en nog op verschillende andere tijdstippen, door naar België te komen via Portugal en Spanje.

Op 7 maart 2015 komt verzoekster opnieuw naar België. Op 7 maart 2015 werd een beslissing genomen tot teruggrijving, onder een bijlage 11. Op 17 maart 2015 diende verzoekster een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gericht tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp d.d. 19 maart 2015 bij arrest nr. 141 337 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid daar er geen ernstig middel werd aangevoerd. Verzoekster diende, naar aanleiding van de kennisgeving van de verlenging van de SIS-seining door Nederland, nogmaals een vordering in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad tegen dezelfde beslissing van 7 maart 2015, die de vordering bij arrest nummer 143.837 van 22 april 2015 verwierp.

Na een arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling werd verzoekster op 24 april 2015 alsnog toegelaten tot het Belgisch grondgebied.

Op 1 juli 2016 diende verzoekster via haar raadsman een aanvraag tot machtiging van verblijf in overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 juli 2016 maakte verzoeksters raadsman een faxbericht over aan de verwerende partij met het gemotiveerd verzoek om de signalering door Nederland niet ten uitvoer te leggen in België gelet op de elementen die haar zaak kenmerken op het vlak van een familieleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoekster verliet op niet nader bepaalde datum het Belgisch grondgebied. Verzoekster trachtte vervolgens via haar raadsman nog een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet in Belgrado.

Op 27 juli 2016 werd verzoeksters raadsman volgens de verwerende partij in het kader van de aan het stad Antwerpen overgemaakte aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingelicht dat geen bewijs van betaling van de retributie werd overgemaakt. Volgens de verwerende partij werd de raadsman van verzoekster door de ambassade van Belgrado op de hoogte gebracht dat verzoekster persoonlijk contact moet opnemen met de ambassade om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Verzoekster kwam vervolgens op 23 september 2016 aan op de luchthaven te Zaventem, naar eigen zeggen omdat ze vernomen had dat haar dochter G. in het ziekenhuis was opgenomen.

Op 23 september 2016 werd een beslissing genomen tot terugdrijving onder een bijlage 11. Dit betreft thans de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"H Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)2

☐ *in het SIS , reden van de beslissing: Betrokkene staat Schengen gesignaleerd Art 24 door Nederland onder n° 0011.01000000204599600000001.01*

☐ *in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:*

(...)

Opmerkingen:"

Op diezelfde dag werd tevens een beslissing genomen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door verzoekster aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster geeft een uiteenzetting over artikel 8 EVRM, is van oordeel dat er sprake is van een gezinsleven met haar kinderen - dat op de terechtzitting verijnd wordt tot een gezinsleven met drie van de vijf kinderen - en betoogt in eerste instantie dat de bestreden beslissing geen enkele appreciatie bevat in het licht van artikel 8 EVRM, hoewel zij een ernstige impact vormt op de continuïteit van het familieleven van verzoekster met (drie van) haar kinderen. Verzoekster preciseert hierbij dat ze haar (drie) kinderen regelmatig bezoekt, dat uit de stukken blijkt dat deze kinderen willen dat ze zoveel mogelijk aanwezig is in hun leven en dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het wederzijds genot van elkaars gezelschap van ouders en kinderen als een fundamenteel element van het gezinsleven aanmerkt. Het gegeven dat de kinderen niet bij verzoekster wonen en door de jeugdrechter geplaatst werden doet volgens verzoekster geen afbreuk aan het feit dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven tussen haar en (drie van) haar kinderen. Verzoekster besluit dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM en dat de verwerende partij minstens geen deugdelijk onderzoek heeft gevoerd naar haar familieleven met haar kinderen en dat dit een schending van de zorgvuldigheidsplicht oplevert. In het tweede middel werpt verzoekster de schending op van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Zij valt erover dat in de bestreden beslissing nergens "hoe miniem ook" melding gemaakt wordt van haar familieleven met haar kinderen, laat staan dat hierin de vereiste belangenafweging wordt gemaakt. Verzoekster hekelt het feit dat de verwerende partij de SIS-signalering door de Nederlandse autoriteiten automatisch heeft toegepast bij het treffen van de bestreden beslissing zonder een diepgaander onderzoek te voeren aangaande haar familiale situatie.

2.3.2.2. Gelet op hun onderlinge samenhang, die ook de verwerende partij in haar nota erkent, worden beide middelen samen behandeld.

2.3.2.3. Uit de stukken 12 tot 21 gevoegd bij het verzoekschrift blijkt globaal dat verzoekster regelmatig in 2015 en 2016 haar drie kinderen, I.M., L.M. en V.M., bezoekt, dat de kinderen daar nood aan hebben en dat hun begeleiders deze omgang ook gunstig inschatten in het belang van de kinderen. Deze bezoeken worden ook niet betwist door de verwerende partij. De eerste vraag die zich in deze stelt is of de omgang die verzoekster blijkt te hebben met haar kinderen tijdens de bezoeken die ze hen brengt wanneer ze erin slaagt het Belgisch grondgebied te betreden voor een kort verblijf, beschouwd kan worden als een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met “gezinsleven”. Om een voldoende graad van “gezinsleven” vast te stellen is samenwoning van ouder en kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) , “other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties”, zoals de erkenning van een kind, de bijdragen voor de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van contact (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30.) De band tussen een ouder en een kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35. EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, par. 32; EHRM 24 april 1996, nr. 21794/93, C. v. België, par. 25.). Van een uitzonderlijke situatie kan sprake zijn als de ouder nimmer feitelijk voor het kind heeft gezorgd, zeer langdurig niet met het kind heeft samengeleefd én in die periode geen contact heeft gezocht met het kind, terwijl geen sprake was van omstandigheden die aan het zoeken van contact in de weg stonden. Zoals eerder vermeld blijkt dat verzoekster regelmatig contact heeft gehad met (drie van) haar kinderen. De SIS-signalerings door Nederland kan *prima facie* ook beschouwd worden als een omstandigheid die het regelmatig zoeken van contact in de weg staat. *Prima facie* is er dus sprake van een familieband tussen verzoekster en haar (drie) kinderen die beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Verder kan de verwerende partij, gelet op de stukken die zich bevinden in het lijvig administratief dossier, waaronder het in punt 1 vermelde faxbericht van 19 juli 2016 houdende het gemotiveerd verzoek aan de verwerende partij om de SIS-signalerings door Nederland niet ten uitvoer te leggen in België gelet op de elementen die haar zaak kenmerken op het vlak van een familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, niet onwetend zijn van verzoeksters situatie op familiaal vlak. In de bestreden beslissing wordt hieraan echter geen aandacht besteed. De kernvraag die zich ten dezen stelt is of de verwerende partij, gelet op de elementen die de zaak thans kenmerken, de plicht had om hiermee rekening te houden en dienaangaande te motiveren.

2.3.2.4. De elementen die de zaak van verzoekster thans kenmerken zijn de volgende blijkens het administratief dossier :

- Verzoekster is blijkens een faxbericht van 20 april 2015 van Sirene Belgium voor onbepaalde duur in het SIS ter fine van weigering van toegang gesignaleerd door de Nederlandse autoriteiten, dit op grond van een ongewenstverklaring die ingegaan is op 17 september 2003; in dit faxbericht wordt een antwoord van de Nederlandse autoriteiten weergegeven dat als volgt luidt: “Naar aanleiding van uw M-formulier van 13 april 2015 deel ik mee dat mevr. M. voor onbepaalde duur gesignaleerd staat omdat zij tot ongewenste vreemdeling is verklaard”. In het administratief dossier zit geen andersluidende informatie van de Nederlandse autoriteiten;
- Verzoekster heeft op 19 juli 2016 een schrijven gericht aan de verwerende partij waarin ze verzoekt om de SIS- signalisering niet toe te passen voor wat betreft het Belgisch grondgebied, omdat dit het regelmatig contact verhindert tussen verzoekster en haar kinderen. Ze wijst daarbij op het recht op eerbiediging van haar gezinsleven. Concreet wenst verzoekster het Rijk binnen te komen en haar kinderen te bezoeken als niet-visumplichtige vreemdeling gedurende een periode van 90 dagen binnen een bestek van 180 dagen conform het gestelde in artikel 1, tweede lid, van Verordening EG nr. 539/2001.

2.3.2.5. Artikel 4 van Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodex) (codificatie) bepaalt: “Bij de toepassing van deze verordening handelen de lidstaten met volledige inachtneming van het toepasselijke Unierecht, waaronder het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie („het Handvest”), het toepasselijke internationale recht, waaronder het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen („het Verdrag van

Genève”), de verplichtingen inzake de toegang tot internationale bescherming, in het bijzonder het beginsel van non-refoulement, en de grondrechten. In overeenstemming met de algemene beginselen van het Unierecht worden besluiten die overeenkomstig deze verordening worden genomen, op individuele basis genomen”.

Artikel 6.1. (e) van voormelde Verordening bepaalt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

(...)

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.”

Artikel 6.5. (c) van voormelde Verordening bepaalt:

“In afwijking van lid 1:

c) kan onderdanen van derde landen die niet aan een of meer van de in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, door een lidstaat toegang tot zijn grondgebied worden verleend op grond van humanitaire overwegingen, om redenen van nationaal belang of wegens internationale verplichtingen. Indien de betrokken onderdaan van een derde land gesignaleerd staat als bedoeld in lid 1, onder d), stelt de lidstaat die hem toegang tot zijn grondgebied verleent, de overige lidstaten daarvan in kennis.”

2.3.2.6. Het recht op een gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM vormt ontegensprekelijk een grondrecht beschermd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. In zijn arrest in de zaak C- 294/16 PPU van 28 juli 2016 heeft het Hof van Justitie gesteld: *“In deze context dient in herinnering te worden gebracht dat artikel 52, lid 3, van het Handvest bepaalt dat voor zover dit Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten welke zijn gegarandeerd door het EVRM, de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde zijn als die welke er door dat verdrag aan worden toegekend”*. Gelet op het gestelde in artikel 4 van de bovenvermelde Verordening van 9 maart 2016 dat Lidstaten ertoe noopt bij de toepassing van de Verordening rekening te houden met grondrechten en een besluit op individuele basis te nemen, tesamen gelezen met bovenvermeld artikel 6.5.(c) van dezelfde Verordening die een gesignaleerde onderdaan toelaat om aan een lidstaat toegang te vragen tot het grondgebied op grond van internationale verplichtingen ondanks het feit dat hij ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat, gelet op het feit dat verwerende partij niet onwetend kan zijn van de familiale situatie van verzoekster, gelet op het feit dat de SIS-signalering voor onbepaalde duur geldt en gelet op het feit dat het bovenvermeld schrijven van 19 juli 2016 *prima facie* kan beschouwd worden als een vraag van verzoekster om ondanks de SIS-signalering toegang te krijgen tot het Belgisch grondgebied – de verwerende partij die daaromtrent expliciet ter terechtzitting gevraagd werd om daaromtrent een standpunt in te nemen ter terechtzitting, ontkent dit ook niet - kan verzoekster *prima facie* gevolgd worden in haar stelling dat de verwerende partij zich er niet toe kon beperken om in de bestreden beslissing enkel gewag te maken van de SIS-signalering door de Nederlandse autoriteiten zonder aandacht te schenken aan verzoeksters familiale situatie en in het bijzonder aan haar schrijven van 19 juli 2016 waarin ze verzoekt om de signalering niet toe te passen wegen haar familiale situatie. Zelfs in het administratief dossier kan daaromtrent geen enkele afweging gevonden worden.

2.3.2.7. Voor wat betreft het door verzoekster aangevoerde familieleven dient de Raad op te merken dat de verwerende partij in haar nota aanhaalt dat de beoordeling of er sprake is van een gezinsleven, een feitenkwestie is, doch niet betwist dat de omgang die verzoekster blijkt te hebben met haar kinderen tijdens de bezoeken die ze hen brengt wanneer ze erin slaagt het Belgisch grondgebied te betreden voor een kort verblijf, beschouwd kan worden als een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. De verwerende partij is echter van oordeel dat artikel 8 EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt, wijst erop dat de situatie het gevolg is van verzoeksters eigen keuzes en komt op een gemotiveerde wijze tot het besluit dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. De verwerende partij stelt in dit verband nog, *“Door middel van de thans bestreden beslissing wordt aan verzoekster enkel de toegang tot het grondgebied geweigerd en dit omwille van het feit dat zij SIS-geseind staat. De thans bestreden beslissing belet verzoekster als dusdanig niet om op het grondgebied*

te verblijven zodat zij haar kinderen zou kunnen bezoeken, dit voor zover zij voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden en voor zover zij over de nodige verblijfsdocumenten beschikt. De toegang tot het grondgebied en het verblijf op het grondgebied zijn twee afzonderlijke regimes die het voorwerp uitmaken van afzonderlijke bepalingen in de Vreemdelingenwet”. en “De bestreden beslissing heeft dus enkel tot gevolg dat verzoekster wordt teruggedreven naar Servië, alwaar zij de nodige stappen kan verderzetten om een opheffing van seining door de Nederlandse autoriteiten en een beslissing van het bestuur in het kader van haar aanvraag op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet kan afwachten, zodat zij op geldige wijze het Schengengrondgebied kan betreden. Verzoekster beweert ter zake stappen te hebben ondernomen bij de Nederlandse autoriteiten, doch dat deze negatief werden beantwoord. Thans zou er een beroep hangende zijn voor de Raad van State. Uit het administratief dossier blijkt hoe dan ook ontegensprekelijk dat de seining door de Nederlandse autoriteiten komt te vervallen op 24 april 2018, zodat er in casu slechts sprake is van een tijdelijke “scheiding”. De tijdelijke “scheiding” verstoort het door verzoekster voorgehouden gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. (zie: RvV, 9 februari 2010, nr. 38 367)” en “Gelet op voormelde omstandigheden en gelet op het feit dat de SIS-seining komt te vervallen en dat de huidige situatie hoe dan ook tijdelijk is, toont verzoekster geen schending aan van de door haar voorgehouden bepalingen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster met haar betoog niet aantoonde met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening heeft gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.”

2.3.2.8. Gelet op het gestelde in de punten 2.3.4. tot 2.3.6. kan de verwerende partij haar motiveringsplicht in deze niet ontlopen door simpelweg te stellen dat artikel 8 EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt. In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota voorhoudt blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster voor onbepaalde duur in het SIS gesignaleerd werd door de Nederlandse autoriteiten. Het houdt heden in dat verzoekster haar kinderen voor onbepaalde duur niet kan komen bezoeken als deze SIS-signalerings telkens aangewend wordt door de Belgische autoriteiten om haar de binnenkomst te beletten. Voorts lijkt de verwerende partij vooral een machtiging tot lang verblijf en een designalering als uitwegpistes te beschouwen voor verzoeksters situatie - wat zeer zeker het geval is - doch dit neemt niet weg dat terwijl deze pistes lopen, verzoekster als niet-visumplichtige vreemdeling ook om de omgang met haar kinderen in het kader van een kort verblijf kan verzoeken, een kwestie die valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM en die ze verwoordt heeft in het bovenvermeld faxbericht van 19 juli 2016. Verzoekster kon dan ook de verwachting koesteren dat de verwerende partij hiermee rekening zou houden en dienaangaande zou motiveren, *quod non in casu*.

2.3.2.9. De verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met en te motiveren aangaande verzoeksters familiale situatie, in het bijzonder werd geen aandacht besteed aan en niet gemotiveerd aangaande het bovenvermeld schrijven van 19 juli 2016 waarin verzoekster omwille van haar familieleden, dwz haar banden met haar (drie) kinderen die op Belgisch grondgebied vertoeven, verzoekt om de SIS-signalering niet toe te passen op Belgisch grondgebied zodat zij hen in het kader van een kort verblijf regelmatig kan komen bezoeken. De twee middelen zijn in de aangegeven mate *prima facie* gegrond.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag verzoekster zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekster aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekster dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de

aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In haar verzoekschrift geeft verzoekster als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat een terugdrijving naar Servië een manifeste aantasting van haar familielevens betekent, nu de uitvoering van de maatregel het contact van verzoekster met haar kinderen verhindert waardoor haar familielevens niet kan worden verduurzaamd, wat volgens verzoekster een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormt.

2.4.2.2. In de nota met opmerkingen kan het volgende gelezen worden:

*“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing het gevolg is van de eigen keuzes en gedragingen van verzoekster. Ook de situatie waarin verzoekster verkeert, is het gevolg van haar eigen gedragingen. Zij betwist niet dat zij geseind staat door de Nederlandse autoriteiten en dat die seining niet werd opgeheven, noch betwist zij dat haar kinderen door de jeugdrechtbank werden geplaatst in een instelling en dat zij op 8 juni 2014 werd gerepatrieerd. Zij kwam uiteindelijk op 7 maart 2015 terug toe op het Belgisch grondgebied, en ondanks de twee verwerpingsarresten van de Raad, werd zij op 24 april 2015 alsnog toegelaten tot het grondgebied. Zij verliet vervolgens klaarblijkelijk vrijwillig het grondgebied **en koos ervoor terug naar haar land van herkomst af te reizen**. Zij diende via haar raadsman een aanvraag tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9 van de vreemdelingenwet in bij de Belgische ambassade te Belgrado. Zonder de beslissing af te wachten, keerde zij terug naar België, terwijl zij nog steeds SIS-geseind staat en zij niet werd gemachtigd tot verblijf. Het ingeroepen nadeel mag echter niet in hoofdzaak of alleszins niet in belangrijke mate het gevolg zijn van de eigen keuzes van verzoeker of te wijten zijn aan zijn eigen toedoen, daden of gedragingen. (zie: R.v.St., 8 januari 2003, nr. 114.306) (...) In casu, is de thans bestreden beslissing het gevolg van de eigen gedragingen en keuzes van verzoekster.*

*Bovendien gaat verzoekster met haar betoog voorbij aan het feit dat de scheiding van haar kinderen niet uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing volgt, doch uit het feit dat haar kinderen door de jeugdrechtbank werden geplaatst in een instelling en dat zij, nadat zij op 24 april 2015 werd toegelaten op het grondgebied, het verliet **en koos ervoor terug naar haar land van herkomst af te reizen**. Zij toont verder niet aan dat zij niet vanuit haar land van herkomst, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9 van de vreemdelingenwet, in contact kan blijven met haar kinderen. Uit de uiteenzetting bij het middel blijkt dat verzoekster geen schending aantoonde van artikel 8 EVRM. Verzoekster duidt geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.”*

2.4.2.3. De verwerende partij kan niet gevolgd worden in haar stelling. Uiteraard is haar SIS-signalering en de plaatsing van verzoeksters kinderen door de jeugdrechtbank het gevolg van verzoeksters eigen keuzes en houding, maar het is de bestreden beslissing zelf die rechtstreeks als gevolg heeft dat

verzoekster het Belgisch grondgebied niet kan betreden voor een kort verblijf om omgang te hebben met haar kinderen. Zoals gesteld zijn het bekomen van een machtiging tot verblijf en een signalering uitwegpistes voor verzoeksters situatie maar het kan verzoekster - gelet op de geschetste omstandigheden en rekening houdend met haar ter terechtzitting meegedeelde betrachting om niet in illegaal verblijf te blijven hangen wanneer ze erin slaagt het Belgisch grondgebied te betreden wat *prima facie* haar heen en weer gereis kan verklaren - niet ten kwade geduid worden dat ze in afwachting van een antwoord op een aanvraag om machtiging tot verblijf als niet-visumplichtige vreemdeling omgang probeert te hebben met haar kinderen in het kader van een kort verblijf in het Rijk. Voorts kan nog verwezen worden naar de bespreking van de middelen, waaruit duidelijk naar voren komt dat de ganse kwestie aanleunt bij artikel 8 EVRM en de middelen *prima facie* als ernstig werden weerhouden, waardoor er te dezen ook een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan weerhouden worden.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster voldoet aan de in punt 2.1. vermelde drie cumulatieve voorwaarden. Deze vaststelling leidt tot de schorsing van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 23 september 2016 houdende een bevel tot teruggrijping (bijlage 11) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

M. EKKA